

Daphne Deckers is al jarenlang een van de succesvolste columnisten van Nederland en publiceert ruim tien bundels, waaronder *111x Daphne*. Inmiddels zijn er ruim 1 miljoen boeken van Daphne Deckers over de toonbank gegaan. Haar romandebuut *Alles is zoals het zou moeten zijn* werd een groot succes!

Blijf op de hoogte van het werk van Daphne Deckers:
www.facebook.com/daphnedeckerswelkom

Daphne Deckers bij Uitgeverij Mistral:
Laat maar waaien, over liefde, leven en lust
111 x Daphne, over mannen, moeders, en meer!
De dikke van Daphne, over zwanger zijn en moeder worden
De geboorte van een moeder
Liefde
Alles is zoals het zou moeten zijn (roman)
Seks

Daphne Deckers

Typisch Nederlands

Uitgeverij Mistral, Amsterdam 2013

De columns in *Typisch Nederlands* verschenen eerder in
De Telegraaf VROUW.

© 2013 Daphne Deckers
© 2013 Uitgeverij Mistral, Amsterdam
Auteursfoto's © Nick van Ormondt
Omslagontwerp Riesenkind
Typografie Perfect Service

ISBN 978 90 488 1889 1
NUR 401

www.uitgeverijmistral.nl
www.twitter.com/mistral_boeken
www.facebook.com/uitgeverijmistral

Mistral is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

Dit boek is ook leverbaar als e-book:
ISBN 978 90 488 1890 7

Typisch Nederlands

Ik dacht dat het misschien leuk zou zijn om eens op chatsites van expats te gaan kijken wat zij nu eigenlijk ‘typisch Nederlands’ vinden. Nou, ik wilde dat ik het niet had gedaan! Het is behoorlijk ontvullend om te lezen wat voor indruk buitenlandse werknemers (uit bijvoorbeeld Canada, Frankrijk, Zuid-Amerika en Nieuw-Zeeland) van de Nederlandse vrouw hebben: bot, bitchy en bazig. En er is niet één iemand die dat zegt – nee, de klaagzang gaat pagina’s lang door. Buitenlandse mannen kunnen er niet over uit: wat is de Hollandse vrouw toch lompe. Eén expat verbaast zich over onze ‘clown-mode’ van bontgekleurde maillots, gebloemde laarzen, gebreide truien en grote broeken met laaghangende konten; een observatie die op zeer veel bijval kan rekenen. Een Fransman schrijft dat hij bij een Nederlands echtpaar vaak moeite heeft om vanaf de achterkant te onderscheiden wie de man is, en wie de vrouw. Ook daar kwam een hele reeks instemmende reacties op: Nederlandse vrouwen zijn volgens buitenlandse mannen weinig feminien met hun kortgeknipte haar, platte schoenen en unisex kleding.

Ze willen ook allerlei mannelijke klusjes (zoals zware koffers de trap op sjouwen) per se zelf doen omdat ze denken dat ze dan sterk en onafhankelijk lijken. Maar volgens de expats lijken we dan vooral op halve kerels. Zoals dat meisje dat door een Canadees op een eerste date werd meegenomen. Toen hij het autoportier voor haar openhield, zei ze snibbig: ‘Hallo zeg, denk je dat ik invalide ben of zo?!’ Na een aantal pagina’s wist ik eigenlijk niet of ik nog wel méér wilde lezen. Ik

merkte dat ik behoorlijk in de verdediging schoot: nee, die chagrijnige Françaises zijn een partij gezellig! En Amerikaanse vrouwen zijn lekker slank! Natuurlijk lopen we hier niet de hele dag op kittige hakjes – heb je die kinderkopjes wel eens bekeken waar de straten mee zijn geplaveid? Maar vreemd genoeg bleef ik steeds nieuwe pagina's aanklikken. Ergens vond ik het ook wel weer fascinerend, zo'n ongecensureerd inkijkje in ons imago. En het begon een beetje te knagen. Want als zoveel buitenlanders precies hetzelfde van ons vinden... zou er dan misschien niet een kern van waarheid in kunnen zitten? Neem bijvoorbeeld de collectieve verbazing die ik las over de 'wonderbaarlijke uiterlijke transformatie' die Nederlandse vrouwen doormaken zodra ze getrouwd zijn, kinderen krijgen en in de buurt van de 35 komen.

Buitenlandse mannen kunnen er niet over uit dat Nederlandse vrouwen dan massaal hun haar kort knippen, verstandige schoenen gaan dragen, veel meer rimpels krijgen dan nodig zou zijn, niks meer aan hun lichaam doen en een 'barse persoonlijkheid ontwikkelen die bij mannen de ballen doet krimpen.' Tjongejonge, dat is nogal niet wat. Maar is het niet stiekem ook een beetje zo dat heel wat Nederlandse vrouwen in 'standje gemakkelijk' gaan zodra ze eenmaal kinderen hebben gekregen, met praktisch haar, platte laarzen en wasbare kleding? Ongetwijfeld – maar we moeten verdorie wél op de fiets, ja? Door weer en wind, met twee koters in de kinderzitjes. 'Wat zit jij je te ergeren?' vroeg Richard, die allang had gemerkt dat ik een column over een gevoelig onderwerp aan het schrijven was. En dus vertelde ik hem over al het commentaar dat ik op de chatsites had gelezen. 'De Nederlandse vrouw heeft inderdaad een vreemde voorliefde voor lompe, platte laarzen,' lachte hij. 'Dat heb ik helemaal niet!' sputterde ik. 'En ze gaat altijd tegen je in...' ging Richard onverstoorbaar verder. 'Hoe kom je daar nou bij?' wierp ik tegen. 'En ze mag

de dingen weleens wat meer met een korreltje zout nemen. Want zeg nou zelf, Daf: mannen die de tijd hebben om urenlang op chatsites te klagen over vrouwen... die zitten duidelijk zónder.'

Zaakje

Ik las dat 33% van de Britse mannen tussen de 35 en 60 jaar die rechtop gaan staan en naar beneden kijken, hun eigen piemel niet meer kunnen zien. Daarvoor zit hun dikke buik te veel in de weg. Bij de mannen tussen de 51 en 60 jaar is dat zelfs 44%. Nu zeggen ze weleens: 'goed gereedschap hangt onder een afdakje,' maar het lijkt me praktisch om af en toe te kunnen checken of dat gereedschap er überhaupt nog is. Hoe zouden die cijfers in Nederland zijn? Kan de Nederlandse man zijn eigen zaakje nog zien? Vrouwen hebben de naam dat ze altijd met de lijn bezig zijn, maar feit is dat mannen veel vaker last hebben van overgewicht. Dat is niet alleen in Engeland zo, maar ook in Nederland – én in de rest van de wereld. Uit een onderzoek onder bijna 170.000 mensen in 63 landen is gebleken dat 40% van de mannen kampt met overgewicht, tegen 30% van de vrouwen. En dan bedoel ik niet een paar *lovehandles*; die gezellige extra's kilo's die je eens lekker vast kunt pakken, maar écht overgewicht.

Bij mannen zit dat vooral rond de buik; en laat buikvet nu juist het meest ongezonde soort vet zijn. Dokters waarschuwen dat dit soort overgewicht kan leiden tot een levensverkorting van maar liefst negen jaar. Ook geeft overtollig buikvet meer kans op hersenbloedingen, diabetes en hartziekten. Laten mannen zich daardoor afschrikken? Nee. Gaan ze vaker op een gezond dieet, naar de dokter of naar de sportschool? Nee. Waar vrouwen misschien wel té gevoelig zijn geworden over hun lichaamsgewicht, halen mannen – tot wanhoop van de medici – er veel vaker hun schouders over op. Of ze maken

er grapjes over. We hebben ze allemaal al een keer gehoord: 'Ik heb het lichaam van een god, en die god is toevallig Boeddha,' of: 'Ik ben niet te dik, ik ben te kort voor mijn gewicht.' Om mannen uit die lacherige sfeer te halen, hebben de Engelse gezondheidsdiensten nu iets nieuws bedacht: *The Big Check*, oftewel één enkele controlevraag die mannen aan het denken moet zetten: 'Kun jij je eigen penis nog zien?'

Bij vrouwen heet het de schaamstreek, maar mannen noemen het niet voor niets hun edele delen: de gemiddelde man is erg verguld met zijn zaakje, en beschouwt zijn piemel als een soort verlengstuk van zichzelf. De treurige constatering dat-ie hem (zelfs in erecte staat) niet meer kan zien, blijkt voor heel wat mannen dé motivatie om nu eens echt wat aan dat ongezonde buikvet te gaan doen. Dat werkt uiteraard niet voor alle mannen. Toen ik een mannelijke collega over de Britse percentages vertelde, zei hij lachend: 'Het zou mij niks kunnen schelen – als mijn vrouw hem maar ziet!' Daar is volgens mij wel wat tegen in te brengen. De Nederlandse vrouw hoeft heus niet met een afgetrainde Epke Zonderland in de touwen te hangen, maar ik denk dat de meeste echtgenotes het wel op prijs stellen dat er méér gereedschap dan afdak voorhanden is. Eigenlijk had Valerius het al in 1626 met zijn geuzenlied goed gezien: 'O Nederland, let op uw saeck!'

Ga je haar steilen!

‘Ga je haar steilen – poedel!’ Dat kreeg mijn dochter Emma afgelopen zaterdag van haar tegenstandster op het hockeyveld te horen. Een paar maanden geleden schreef ik in een column dat ouders langs de lijn behoorlijk kunnen schelden, maar de meiden op het veld kunnen er ook wat van. Emma zal ongetwijfeld óók haar mondje roeren; daar maak ik me geen enkele illusie over. Zo’n hockeywedstrijd is één groot bitchbal. Maar: ‘Ga je haar steilen?’ Daar moest ik zó om lachen. Blijkbaar is het als belediging bedoeld. Dat vind ik echt iets van nu: krullend haar moet je aanpakken, platstrijken en glad föhnen. Lang, steil haar is dé uniforme haardracht van alle jonge meiden in mijn regio. Van de 22 speelsters op het hockeyveld droegen er 20 (!) een lange, steile – meestal blonde – paardenstaart. Eén had een wat korter staartje, en dan was er nog Emma. Die heeft een afro. Haar woeste, donkere krullen probeert ze wel in een klein staartje te binden, maar ze breken altijd los.

Emma heeft een ongelooflijk dikke, volle bos met kurken-trekker-achtige krullen, en hoewel zowel Richard en ik allebei enigszins krullend haar hebben (of, in mijn geval, hádden want na mijn zwangerschappen was opeens de krul eruit) heeft niemand bij ons in de familie zulk haar als Emma. En wat ze allemaal niet naar haar hoofd krijgt geslingerd: poedel, struik, schaap, vogelnest. Niet dat Emma zich er veel van aantrekt – godzijdank. Toen ze net op de middelbare school kwam, vond ze het gedoe over haar krullen helemáál niet leuk, maar nu, een aantal jaren later, is ze er juist trots op. In Europa

heeft 45% van de bevolking steil haar; 40% heeft een beetje slag en slechts 15% heeft echte krullen. Dat lijkt me iets om te koesteren, maar krullen hebben de tijd niet mee. Maar waarom moeten ze eigenlijk gladgestreken worden? Patti Stanger, de koppelaarster uit het tv-programma *Millionaire Matchmaker* stuurde laatst deze tweet rond: ‘Oké, meiden met krullend haar: ik houd best van mooi verzorgd, krullend-golvend haar – maar mijn miljonairs niet! Dus ga een steiltang kopen!’

Hoezo dat dan? Is steil haar opeens de norm? Ook in een herhaling van *Sex and the City* zag ik iets voorbijkomen. Daarin legde Miranda uit waarom Robert Redford in de klassieker *The way we were* niet voor Barbra Streisand kiest: ‘Ze was te eigenzinnig, en ze had van dat wilde, krullende haar... En dus ging hij bij haar weg en trouwde met een simpel meisje met steil haar.’ Verrek, dacht ik, zou dat het zijn? Zouden krullen soms met een opstandig en dwars karakter worden geassocieerd? Mérida, de nieuwste Disney-prinses uit de animatiefilm *Brave*, heeft bijvoorbeeld niet voor niets een enorme bos wild krullend rood haar – het is namelijk een heel rebels type. Maar als je al niet weerspanning was, dan word je het wel, van dat idiote commentaar op je natuurlijke haar. Maar Emma kan inmiddels gelukkig haar mannetje staan. En ze heeft al vroeg geleerd wat je als jonge vrouw vandaag de dag boven alles nodig hebt: haar op de tanden.

Kamperen

Mijn moeder had een hekel aan kamperen. Aan de camping, aan het rijden met een caravan, aan het opzetten van de tent. Mijn broer en ik begrepen daar niks van. Oké, de heen- en terugreis was meestal een hindernisparcours van Remia frietsaus-bakjes waarin werd overgegeven; handdoeken tussen de ramen tegen de hitte; eindeloos filerijden op de Route du Soleil; mijn moeder die de wegenkaart op zijn kop hield en mijn vader die voortdurend driftig zat mee te remmen vanaf de passagiersstoel. Maar verder? Eenmaal aangekomen op de Spaanse camping was het één en al zon, zee en zaligheid! Niet voor mijn moeder. 'Kamperen is voor mij geen vakantie,' heeft ze meer dan eens gezegd. En gelijk had ze. Maar dat begrijp ik nu pas. Toen mijn broer en ik klein waren, deed mijn moeder jarenlang in de avonduren een universitaire studie Kunstgeschiedenis. Zeker nu ik zelf mijn gezinsleven en mijn werk probeer te combineren met het schrijven van boeken, begrijp ik hoe moe ze moet zijn geweest. En hoeveel behoefte ze eraan had om ook eens niks te hoeven doen.

Maar op de camping ging alles gewoon door. Dan moest ze nog steeds kleren wassen, maar nu in een teiltje met lauwwarm water. En ze stond nog steeds te koken, maar nu op twee gammele gaspitjes en met het zweet op de bovenlip. We hadden geen geld voor een hotelvakantie maar wel een heel klein caravannetje, wat mijn broer en ik één groot avontuur vonden. Maar nu pas begrijp ik dat mijn moeder weleens verzuchtte dat ze eigenlijk liever thuis was gebleven. Maar ze deed het voor ons. En dus, terwijl mijn broer en ik op het strand waren

en mijn vader ergens stond te jeu-de-boulen, was mijn moeder een zak aardappelen uit de campingwinkel aan het slepen. Inmiddels is er veel veranderd, en zijn campings, tenten en kamperen een stuk gerieflijker geworden. Maar net als mijn moeder loop ik niet zo héél erg warm voor de charmes van *back to basic*. Sommige vrienden van mij vinden kamperen – en dan liefst wildkamperen – het ultieme gevoel van vrijheid.

Maar als ik wakker moet worden op een luchtbed (of nog erger: op een leeggelopen luchtbed) dan ben ik twee dagen geradbraakt. Yep, ik ben de prinses op de erwt. Als de tent lekt, dan lekt-ie per definitie aan mijn kant. Na vele jeugdjarren van kamperen heb ik nog meer wijsheden verzameld: zo is het aantal stokken dat je nodig hebt om je tent op te zetten, er altijd één meer dan je bij je hebt. De campingbaas zegt steevast: 'Vorige week heeft de hele week de zon geschenen!' Het aantal muggen dat je tegenkomt, is omgekeerd evenredig aan de hoeveelheid muggenrollers die je bij je hebt. En een doosje lucifers zal hoe dan ook een manier vinden om nat te worden. En nu ik het toch over regen heb: 'waterdicht' bestaat niet. Vooral 's nachts niet. Nog twee dingen die je in het donker niet wil horen: 'Stil eens! Hoorden jullie dat ook?' en: 'Shit, waar is de hond gebleven?'

Geur

Als het gaat om liefde, seks of aantrekkingskracht, hebben we graag het idee dat er iets spiritueels bij komt kijken. Iets hogers; iets dat méér is dan toeval, iets met een diepere betekenis. Maar wat blijkt? Het universum kiest helemaal geen partner voor je. Die keuze komt ook niet uit je hoofd of uit je hart; zelfs niet uit het gedeelte tussen je taille en je knieën. Een partner kies je met je neus. En vriendin van mij die net weer fris verliefd is, zei laatst tegen me: ‘Het is gek, maar iedere keer als ik hem zie, moet ik me bedwingen om niet zijn hals af te likken – hij ruikt zó onweerstaanbaar!’ Ik denk dat dit helemaal niet zo gek is. Sterker nog: ik denk dat de meesten van ons het wel zullen herkennen. Het gevoel dat je ín iemand zou willen kruipen; dat zijn zweet wonderlijk lekker ruikt, en dat je geen groter genot kunt bedenken dan slapen in zijn t-shirt. Ik kan me nog herinneren uit mijn tienerjaren dat er bij een concert van Doe Maar een meisje haar t-shirt op het podium gooide, en riep: ‘Henny! Mag ik wat zweet van je?’ Henny Vrienden veegde zichzelf vervolgens met dat shirt af, en gooide het netjes weer terug. Als je een man leuk vindt, blijk je erg gevoelig te zijn (zeg ik het zo netjes?) voor de muskus-achtige geur die door zijn huid wordt afgegeven.

Deze geur wordt gemaakt door androstenol, een natuurlijk bijproduct van het mannelijke geslachtshormoon testosteron. Wetenschappers hebben daar leuke testjes mee gedaan, door bijvoorbeeld op de damstoiletten in één wc-hokje androstenol te spuiten, en in de andere niet. Vrouwen bleken een grote voorkeur te hebben voor het ‘bespoten’ toilet; al wisten

ze zelf natuurlijk niet waarom. Toen ze dit trucje trouwens nog eens herhaalden op de herentoiletten, bleken de mannen de wc met androstenol juist te mijden als de pest. Mannen houden niet van concurrentie, zoveel is zeker; zelfs als ze het alleen maar ruiken. Vrouwen kunnen overigens beter ruiken dan mannen, en maken onbewust veel vaker gebruik van hun neus. Niet dat mannen het hiermee eens zijn. Gooi zoiets op een verjaardag in de groep, en je krijgt meteen te horen: ‘Huh – de meest beroemde parfumeurs zijn bijna altijd mannen, hoor!’ Ja, dat zal best, gezien het feit dat over de hele wereld vooral vrouwen koken, maar de chef-koks meestal mannen zijn. Overal waar eer en applaus te behalen valt, zal een man zich volgaarne in de spotlights werken. Werken als dikbetaalde ‘neus’ voor een beroemd parfumhuis is dan ook heel wat spannender dan ruiken wanneer de baby in zijn luier heeft gepoept – want die penetrante geur gaat wonderlijk genoeg aan heel wat papa’s voorbij.

Maar ondanks dat mannen minder goed ruiken dan vrouwen, maken ze bij hun partnerkeuze wel degelijk gebruik van hun neus. Zo hebben onderzoekers mannelijke proefpersonen aan t-shirts laten ruiken die enkele dagen door vrouwen waren gedragen. En welke shirts vonden de heren het lekkerst ruiken? Die van vrouwen die aan het ovuleren waren. Kun je vruchtbaarheid en seksuele aantrekkelijkheid daadwerkelijk ruiken dan? Blijkbaar wel. Maar het gebeurt allemaal heel diep in het onderbewustzijn – én je moet als vrouw niet aan de pil zijn. Dat blijkt niet alleen je eigen reukvermogen te veranderen, maar ook de subtiele geur die je huid afgeeft. Voor de beste seksuele match moet je je lichaam liefst puur natuur een keuze laten maken. Iets wat Napoleon destijds al goed had begrepen, toen hij in een beroemd geworden brief aan zijn geliefde Joséphine schreef: ‘Ik kom over drie dagen thuis, dus ik zou je willen vragen om jezelf vanaf nu niet meer te wassen.’